

lykkelige Tilstande, som vi leve under, og hvordan det gik med Riksen, det sik være. Altsaa, samtidig med, at vi opgive hele det personlige Spørgsmaal, rejse Modstanderne det, og samtidig med, at de rejse det, lade de hele deres øvrige Program falde. Det var Svaret. Hvis de Herrer ikke erindre deres gamle Program, vil jeg erindre dem om, at det blev vedtaget paa en meget tilfældig Maade og sammen med andre ældre Prægtgjenstande hængt op paa en Aaage, paa et Møde, som det ministerielle Parti afholdt i Efteraaret. Det var Kongens Rik og Landstingets Rik. Vi troede ikke, at det var mere end et Paradespyt, idet vi jo ikke bestridte Kongens Rik til at udnævne Ministrene efter sin Smag, men fuldstændig overlade ham at vælge Ministrene, som de tykkes ham, og ikke en Gang kritisere det bagefter, og idet vi heller ikke bestridte Landstingets Rik, men snarere ere de Gæster, der havde Landstingets Rik; jeg har ikke hørt nogen Anden hævde den, thi Ministeriet hævder den virkelig ikke. Jeg havde troet, at her var Forligsgrundlaget, men ikke desto mindre er Svaret fra Modstanderne det, at de tie fuldstændig stille med det gamle Program, det er som duftet bort, det har de glemt, men som Svar paa, at Oppositionen ganske forlader det personlige Spørgsmaal, falde de det frem, og det skøndt Ministrene her i Salen for ikke to Aar siden hævdede, at det, Oppositionen vilde, kun var det personlige Spørgsmaal, og at kun det stod imellem, i det Øieblik vi lade det ligge, rejse alle Modstanderne et sandt Hyl paa det Personlige, paa disse mageløse Maaned, uden hvilke de ikke kunne leve. Jeg havde nu troet, at det var Begejstringen, der havde faaet dette Udslag — det er jo ikke al Begejstring, der er ægte, og man kan heller ikke være paa Alt, hvad Begejstring kan finde paa — men det kan ikke være Tilfældet, det synes, som om det er vel overlagt, thi Regjeringen har handlet i saa fuld Overensstemmelse med sine Venner ude i Landet paa det Omraade, som ønskes kunde. Thi hvad var Regjeringens Svar paa et Finantslovtilbud, der var finantsløst betydeligt rigeligere end noget tidligere Finantslovtilbud, og som kun var ganske i Overensstemmelse med, hvad der fra Oppositionens Side altid har været bebudet og fastholdt, idet man ganske vist hævdede Neiprincipet fuldt ud; men ikke paa nogen kras eller rigoristisk Maade overfor Bagateller, hvor der var Tale om, at der var gjort Noget imod Folkethingets Afstemning, strax satte sig paa den høie Hest og slog ned, men blot vedtog saa Meget, som det var nødvendigt for at konstatere, at det en-

felte Thing har set Nei, som man er nødt til at bøje sig for. Jeg spørger, hvad svarede Regjeringen paa et saadant Finantslovsforslag? Regjeringen svarede ved at nægte Forhandlingen, ved, saasnart den havde set Betænkningen, Dagen efter at vedtage at opløse Folkethinget og sende os hjem til nye Valg. Jeg tror ikke, at Regjeringen paa nogen mere utvetydig Maade kunde give tilkjende ikke blot for det hele Land, men særlig for dens øvrige Venner, at det, som det i Grunden kom an paa, var den selv og ikke noget Andet i Verden. Thi hvad er naaet ved det Svar. De Udtalelser, jeg har set fra Regjeringspartiets Side, at nu var Veien til Forhandling først bleven rigtig aaben, siden vi vare blevne jagede hjem, og Forhandlingen afbrudt, antager jeg ikke, at Regjeringen tror paa mere. Da de skrev dem, troede de i Dieblicket paa dem som paa saa meget Andet, men jeg tror, at de nu ere fuldstændig klare paa, at den Bei netop er den mest hensigtsmæssige for en Regjering, der har indrettet sig væsentlig paa, at der ikke kan arbeides længere end til 1ste April. Regjeringens Fortjenester ved den Maade, hvorpaa den har fjernet Muligheden for en Forstaelse om en midlertidig Finantslov, ere jo bekjendte, og en saadan Regjering kan jo ikke godt hindre Forhandling paa en fyndigere og mere fuldstændig Maade end ved at bruge to Maaned til Valgspektakler (Afbrydelse). Jo, det har den gjort. Opøsningen kom strax efter Jul, og Folkethingetsvalgene vare først sluttede sidst i Januar. Saa maatte der gaa nogle Dage — det maatte Regjeringen vide — til at prøve Valgbreve (Afbrydelse). Ja, vi have prøvet dem, og om vi end ikke ere færdige med dem, ere vi dog saa vidt færdige, at vi kunne begynde at arbejde. Derefter bleve vi jo nødt til at bruge nogen Tid til 1ste Behandling af Finantsloven, eftersom Regjeringen jo har forelagt et nyt Forslag, som naaa gaas igjennem, saaledes at der kun bliver en Maaned til den egentlige Forhandling. Jeg tror ikke, at Regjeringen havde det i sin Magt at bevirke, at den Maaned ogsaa blev spildt, men det, Regjeringen har kunnet gjøre for, at der blev saa lidt Tid til Forhandling som muligt, det har den gjort. Jeg bebrejder nu ikke Regjeringen dette, thi naar jeg først er paa det Rene med, at et Menneſte handler i Overensstemmelse med sine Forudsætninger, saa er jeg ogsaa paa det Rene med, at han gjør, hvad han vil, det kan ikke nytte at disputere mere, det er kun natve og uskyldige Menneſter, man kan overbevise, og at jeg skulde kunne overbevise den mibærende Regjering om Nogetsomhelst, det tror jeg